

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., a Mgr. Jitky Zavřelové v právní věci v právní věci žalobce: **J. D.**, zastoupeného Mgr. Petrem Vlachem, advokátem se sídlem Guldenerova 547/4, Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **A. H.**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2017, čj. RP/5195/16, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 12. 2019, čj. 30 A 59/2017 - 97,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Osoba zúčastněná na řízení požádala Obecní úřad Štěnovice, odbor výstavby (dále „stavební úřad“), o dodatečné povolení stavby „*Přístavba výrobní haly a skladů hutního materiálu*“. Stavební úřad stavbu dodatečně povolil rozhodnutím ze 17. 12. 2008. Žalovaný jako odvolací orgán však rozhodnutí o povolení stavby opakovaně rušil; až stavební úřad vydal rozhodnutí z 13. 10. 2016, kterým stavbu v části povolil.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí odvolání ke Krajskému úřadu Plzeňského kraje, který jej částečně změnil a ve zbytku potvrdil. K návrhům žalobce na dokazování s odkazem na § 82 odst. 4 spr. ř. nepřihlédl. Uvedl, že povolovaná stavba je v souladu s územním plánem, neklade nové požadavky na dopravní infrastrukturu ani nezvyšuje dopravní zátěž; pro dopravní obsluhu stavby není třeba pozemky žalobce užívat.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Plzni. Namítl, že žalovaný neprovedl v odvolacím řízení navrhované důkazy, zejména účastnický výslech. Opožděnost těchto návrhů posoudil žalovaný vadně. Žalovaný se měl rovněž zabývat zvýšením výrobní kapacity výrobní haly; nesprávně také vypořádal námitky týkající se dopravní obslužnosti stavby.

[4] Krajský soud žalobu zamítl. Uvedl, že žalobce podal důkazní návrhy opožděně, protože se v řízení uplatní koncentrační zásada, o čemž byl žalobce poučen. Správní orgány posoudily otázku dopravní obslužnosti správně. Pozemky žalobce není nutné pro příjezd k povolené stavbě užívat. Vjezd automobilů na pozemky stěžovatele je navíc svou podstatou věcí soukromoprávní a pro potřeby stavebního řízení není důležitý.

[5] Žalobce podal proto rozhodnutí krajského soudu kasační stížnost, které Nejvyšší správní soud rozsudkem čj. 8 As 306/2018 - 38 ze dne 15. 8. 2019 vyhověl. Uvedl, že krajský soud nesprávně posoudil otázku koncentrace správního řízení. Žalovaný musí v odvolacím řízení dle § 89 odst. 2 spr. ř. přihlídnout i ke skutečnostem a důkazům, které mohl účastník uplatnit dříve a neučinil tak, pokud mají vliv na zákonnost rozhodnutí. Žalobcem uplatněné námitky se týkaly zákonnosti rozhodnutí, nikoliv pouze jeho správnosti, a proto se jimi žalovaný nemohl odmítnout zabývat s odkazem na § 82 odst. 4 spr. ř. V řízení nenastala ani koncentrace řízení rozhodnutím, protože stavební úřad svým vlastním jednáním koncentraci řízení prolomil. Kasační soud uzavřel, že otázkou, zda se jednalo o takovou vadu, pro kterou je nutné rozhodnutí žalovaného zrušit, se bude muset zabývat krajský soud. Dále bude muset krajský soud posoudit, zda se žalovaný dostatečně zabýval dopravní obslužností stavby za specifické situace dodatečného povolování již existující stavby.

[6] Krajský soud následně vázán názorem kasačního soudu žalobě vyhověl. Z důvodu porušení § 82 odst. 4 a § 89 odst. 2 spr. ř., které mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Zavázal žalovaného, aby provedl navrhované důkazy a podrobil je volnému hodnocení v celém komplexu ostatních důkazů v řízení provedených.

III.

[7] Žalovaný (dále „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností opírající se o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[8] Stěžovatel namítl, že rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné. Soud pouze popsal průběh řízení a poté bez vlastní úvahy stěžovatelovo rozhodnutí zrušil. Kasační soud však krajský soud nezavázal ke zrušení rozhodnutí, naopak mu uložil se věcí zabývat, což soud neučinil. Dále namítl, že není povinen provést všechny důkazy, které účastníci navrhnou. V projednávané věci žádný neopomněl a ke každému se vyjádřil.

[9] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[10] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[11] Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti rovněž nevyjádřila.

pokračování

V.

[12] Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval otázkou, zda je kasační stížnost přípustná, jelikož jde v tomto řízení o opakovanou kasační stížnost. Dle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. není přípustná kasační stížnost proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu po tom, co jeho původní rozhodnutí bylo kasačním soudem zrušeno. Je tomu tak proto, aby se soud nezabýval opakovaně otázkou, k níž už v dané věci právní názor zaujal. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu pak v usnesení čj. 9 Afs 59/2007 - 56 vyslovil, že přípustnost opětovně kasační stížnosti je omezena na důvody, které Nejvyšší správní soud v téže věci dosud nevyřešil. Nyní podaná kasační stížnost se týká důvodů, kterými se kasační soud ve svém prvním rozsudku nezabýval, a proto je přípustná.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu, a to jak z úřední povinnosti, tak i k námitce stěžovatele.

[15] Stěžovatel namítl, že krajský soud jeho rozhodnutí zrušil bez vlastní úvahy či jakékoliv argumentace. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že odůvodnění rozsudku v odstavci 23. je skutečně strohé, ale je potřeba jej číst v kontextu celého rozhodnutí krajského soudu a předcházejícího řízení. Pro posouzení přezkoumatelnosti nelze zmíněný odstavec uměle izolovat. Rovněž je třeba zohlednit, že krajský soud do svého odůvodnění zahrnul názory kasačního soudu a uvedl je v části „posouzení věci krajským soudem“. Tento postup není nijak vadný, jelikož poskytuje účastníkům řízení komplexní odpověď na jimi předložené otázky; krajský soud je navíc názorem Nejvyššího správního soudu vázán. Kasační soud předchozím rozsudkem nechal krajskému soudu malý prostor k vlastní úvaze v dílčí otázce možného vlivu vad na zákonnost rozhodnutí. Na tuto otázku krajský soud velmi stručně odpověděl s odkazem na zákonná ustanovení. Ačkoliv mohla být jeho úvaha v odstavci 23. rozsudku jasnější a přesvědčivější formulována, je s ohledem na celé rozhodnutí přezkoumatelná.

[16] Z rozsudku je zřejmé, jakými úvahami se soud řídil, proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy a proč odkázal na konkrétní rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Protože kasační soud neshledal rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným, přistoupil k věcnému přezkoumání kasačních námitek.

[17] Stěžovatel uvedl, že není povinen provést všechny důkazy, které účastníci navrhnou, ve věci žádný neopomněl a ke každému se vyjádřil. Stěžovatel má pravdu v tom, že obecně nemá povinnost provést všechny důkazní návrhy; žádný z nich ale nesmí opomenout. Stěžovatelova argumentace se však částečně s rozhodnutím krajského soudu míjí. Soud mu nevytkl opomenutí důkazů či nedostatečné zdůvodnění jejich neprovedení. Již z předcházejícího rozsudku kasačního soudu plyne, že stěžovatel důkazní návrhy na stranách 14 a 15 svého rozhodnutí odmítl s odkazem na koncentraci řízení nezákonně. Nezákonné odůvodnění, sic sebe podrobnější, nemůže obstát. Krajský soud po zrušujícím rozsudku kasačního soudu jen posuzoval, zda vada mohla mít vliv na zákonnost správního rozhodnutí, přičemž dospěl ke kladnému závěru.

[18] Stěžovatel nepřímou napadá rovněž uvedený závěr krajského soudu. V kasační stížnosti uvedl, že navrhané důkazy nemohou prokázat nic z toho, co jimi odvolatel zamýšlel prokázat a odkázal v podrobnostech na své rozhodnutí. V něm jsou však důkazní návrhy odmítnuty s odkazem na koncentraci řízení, nikoliv pro jejich nadbytečnost či chybějící důkazní hodnotu. Stěžovatel proto ve skutečnosti nepředložil žádnou argumentaci, proč vady nemohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Kasační soud na tomto místě stejně jako krajský soud opět připomíná, že ve věci jde o dodatečné povolení stavby, které je co do důkazní situace specifické (srov.

rozsudky Nejvyššího správního soudu čj. 6 As 207/2014 - 36 a čj. 8 As 306/2018 - 38) Kasační námitka není důvodná.

VI.

[19] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první a § 60 odst. 5 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože jí soud neuložil žádnou povinnost.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 29. října 2021

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu